

Semnal

La berărie

VIRGIL MUNTEANU

După renovare, la berăria „Cărăbuș” s-au adus mese și scaune noi, trei candelabre greoaie, o oglindă posomorită pe care scrie cu cretă colorată „Consumați bere Casino” și două tapiserii: una reprezintă o zi de târg din Bucureștii de altădată, cealaltă, o uliță prăfoasă pe care trece în goană un rădvan tras de patru cai focoși. În rădvan, un cocoon veștejit și o cocoană imbujorată, foarte voioasă.

La berăria „Cărăbuș”, instituție fără vad, e liniște. Rarii clienți citesc îndemnul de pe oglindă și comandă vin sau vodcă. La o masă, patru inși sorb în tihnă și vorbesc puțin. Își omoară timpul. Al cincilea mesean e un copil. În fața lui, un pahar cu licoare cafenie, nu prea ademenitoare. Al cincilea mesean e oacheș, curățel îmbrăcat, peste măsură de liniștit și cu ochi inteligenți. Se plictisește. Spectacolul bodegii nu-i spune nimic, nu-i oferă nici o noutate. Nici puțina conversație a celor patru oameni mari nu-l interesează. Sint lucruri știute sau de neînțeles pentru el. Ce dacă tata a făcut rost de țevă de doi țoli? Nea Petrică a uitat în tramvai sacoșa cu semințe pentru canari. Ei și? La Bolintin, un zugrav a căzut de pe schelă în groapa cu var. Mare brinză... Lui nea Spiru i s-a oțetit vinul fă-

cut de mina lui. Atita pagubă.

Ar vrea să iasă în stradă, să se joace, dar n-are voie, pe stradă trec mașini. Ar fi vrut să fi rămas acasă, dar singur nu se poate, dacă vin ăia cu „insectele”? Știe că mai are mult de stat, nea Zvedeu a mai cerut un rind. Știe, și e resemnat.

S-ar fi convenit să fie în altă parte, în parc, unde alți copii se joacă, sau la televizor, să-i vadă pe Tom și Jerry, sau în curtea școlii, unde astă-vară, ehei, e mult de-atunci, o viață de om, a văzut pentru prima și, deocamdată, singura oară, un spectacol de teatru cu păpuși și oameni mari, cu Tindală, ce-a mai ris! Ar vrea să mai vadă așa ceva, dar nu știe cum să facă... Să-l întrebe pe taticu'? Se agață de mineca lui.

„Ce vrei, mă? Na, ține cinci lei, du-te și ia-ți ciungă!”, îi spune taticu', blind. Dar el nu vrea gumă de mestecat, nu-i place. El vrea altceva, nici el nu știe ce, el vrea ceva frumos. Și pină să plece spre casă mai e. Își plimbă, leneș, ochii jur-impresjur și, deodată, tresare. Rădvanul tras de patru cai focoși pe ulița prăfoasă... Oamenii îmbrăcați ciudat întorc capetele, mirați, după rădvan. De ce aleargă? Unde se grăbesc? Dacă sint urmăriți? Și cocoana din răd-

van, de ce ride? Inseamnă că cei care-i urmăresc sint prieteni și vor s-o scape din ghearele mustăciosului de alături, care privește, crunt, înainte.

Puștiul se învionează. Ochii i se aprind, stringe pumnșorii. Știe ce are de făcut. Totul depinde acum de el. Smucește friul, dă pinteni calului care aleargă din ce în ce mai repede, cu zăbala inspumată, cu coama în vînt. Se apropie de rădvan, iată, l-a ajuns, gonesc alături, cocoana frumoasă întinde brațele albe, el o prinde de mijloc și o saltă în șa, alături, mustăciosul rotește privirea plină de ură, acum trebuie să se depărteze cît mai repede, frumoasa și-a încolăcit brațele în jurul lui și el dă pinteni calului, aleargă, mustăciosul s-a ridicat în picioare și dă bice cailor, oamenii fug îngroziți din calea lor și se ascund după porți, mustăciosul a scos două pistoale și trage, gloanțele șuieră în jurul lui, el se apleacă ocrotitor și frumoasa se ghemuie, speriată, la pieptul lui, calul parcă zboară, se poticnește, nu, nu cade, aleargă mai departe, el smulge pistolul de la briu și trage în vînt, așa, ca să-l sperie pe mustăcios, dar mustăciosul nu se sperie, aleargă mai departe, aleargă și el, trebuie s-o salveze, trebuie... „Nu te biții pe scaun!”, îi spune taticu', blind.